

ELEN

Funí do kopce, prodírá se ostružiním, prochází pod vysokými borovicemi a míjí vzrostlé listnáče. Pěšina kopec obepíná jako prstenec, po kterém Elen vystoupá vzhůru. Na horizontu se snaží zorientovat. Bytový areál je víc na sever, schovaný za kopcovitým lesem zhruba tři kilometry vzdušnou čarou odtud. Za ním je obec Hučín, kterou s Camrákem spojuje silnice táhnoucí se podél skalnatého náspu.

Elen se pátravě rozhlédne a z batohu vytáhne kvalitní fotoaparát, který jí doporučila dcera. Je to digitální zrcadlovka s „dlouhým sklem“, dokáže přiblížit a zaostřit i vzdálené předměty.

Nasměřuje objektiv na skalnatý okraj u silnice a vyhledá malý žulový pomníček s nápisem *TÓŇA 14. 8. 1994*. Pod ním objeví plastový červený kalíšek s vyhaslou svíčkou.

Nacvaká několik fotografií.

Hledáčkem fotoaparátu se zaměří na přilehlé okolí. Kousek od pomníčku je lampa pouličního osvětlení. Skála se táhne asi deset metrů k levotočivé zatáčce, za níž je Hučín. Na druhou stranu se silnice vine kolem veterinární ordinace, odbočce vpravo k bytovému areálu a dál k sousední vesnici, míjí cestu mezi poli ke Gustovu obydlí a končí za borovicovým hájem na Camráku. Elen zaslechne hlasy, nasadí výraz zvědavé turistky a vydá se dál lesem.

Objeví několik jezírek s nazelenalou vodou schovaných v průvrách nízkých skal, utopených ve stínech stromů a keřů.

Za nimi se před ní otevře kus rovinatého prostoru. Narazí na zatopený lom Šupák. Tmavě šedé skály klesají strmě dolů, z výšky lom vypadá jako obrovská podlouhlá díra v zemi, na jejíž hladině se táhne mastný škraloup.

Další lom, členitější Lotuska, se nachází o kus dál. Je dobře přístupný po cestě a ze břehu se dá do vody vstoupit po kamenech. Protější strana skal vytváří dokonalé závětrí, stěny mají jemnou šedorůžovou barvu. Na hladině, kde se vznášejí leknínové listy s bílými květy, se zrcadlí kmeny a jasně zelené koruny borovic. Přírodní obraz se vyjímá na pozadí temné, neproniknutelné hladiny.

Povrch zatopeného lomu se každou chvíli mění v závislosti na slunci, které prosvítá skrze mraky. Když se vyhoupne nad koruny stromů, paprsky hladinu vybrušují jako drahokam.

Elen tuší, že toto místo má mnoho dalších podob, které jí zatím zůstávají skryté, uchovává si svou tajemnost a krásu. Lotuska je beze sporu jedním z nejkrásnějších míst, jaké kdy viděla.

Na malém plácku kousek od břehu postává partička zdejší mládeže, natáhli si mezi stromy lano a snaží se na něm balancovat. Jednomu z nich se obzvlášť daří. Asi pětadvacetiletý muž s kudrnatými vlasy a cigaretou v ústech zvládá za hlasitého povzbuzování místních krásek ujít nejdlejší úsek. Zbytek mužského osazenstva je o dost mladší, mezi osmnácti a dvaceti lety, kousek dál mají zaparkované motorky a trochu závistivě sledují přeborníka na laně. Elen tipuje, že ta nejhezčí a nejstylovější croska v oranžovo-modré metalíze patří právě jemu. A taky musela být nejdražší. Vzápětí uslyší duté žuchnutí, výkřik a pak posměšné komentáře. Provazochodec zřejmě spadl z lana.

Obloha se rychle zatahuje, přes obzor se ženou tmavé mraky.